

„Dacă ne referim la primul termen, loviluția, aceasta ar fi o lovitură de stat prezentată opiniei

publice, interne/ internaționale, drept revoluție populară.”

Definiția standard, printre alte variante, se referă la un fapt intempestiv în actualitate, după o gestație în care societatea românească a fost în acalmie, și brusc revine în atenția publică printr-o cercetare, o intervenție, ori o susținere judiciară și alte derivate de natură constituțională, la modul general, spre a reseta ceva nou, un fel incipient de revoluție precum cea franceză din 1789- 1799, care a afectat pe mai departe istoria modernă a Franței, marcând declinul monarhiei și bisericii, asta a fost atunci. Dar parcă seamănă cu ceva și ce se întâmplă acum pe meleagurile noastre dâmbovițene. Dacă ne referim la primul termen, loviluția, aceasta ar fi o lovitură de stat prezentată opiniei publice, interne/ internaționale, drept revoluție populară.

Care populară că acum este doar în zona tranzacțiilor Tik-Tok sau a altora. Că deasupra sunt umbrele care martelează voința noastră ducând-o în derizoriu, cam unde e România educată, aderarea la Schengen, ori alte proiecte ale domniei sale; spre nimic. Referirea se face la încă președintele României care ocupă în prezent un fotoliu oarecum discutabil.

Asta e, venim pe culme cu promisiuni, trecând timpul vedem că, de fapt, nu se realizează și că de atâtea ori comentăm: că și ăsta ne-a păcălit precum predecesorii în care am avut o deplină încredere și i-am votat cu ambele mâini. După valul Georgescu, colcăii vestici, așa în scârbă, ne-au primit în Schengen începând cu 01.01.2025, și aceasta după ce China ne-a invitat să o vizităm fără pașaport, ba chiar (contrar standardelor de acolo) mutând intervalul de timp de la 15 la 30 de zile de ședere;

imediat.

Desigur cei rigizi UE, cu vălătuci în creierele lor ca foste imperii și chiar unii dintre ei și acum pe cai mari, au dat ca un fel de lehamite din mână: Hai să intre și pârlitii ăștia! Deși cei cu contre de-a lungul timpului (Austria, Olanda, Germania etc.) sunt cum se spune la noi cu funia spânzuratului de

gât. În acel decembrie, altădată însângerat, s-a încheiat încă un ciclu electoral, într-o oarecare democraţie. De ce acest substitut îndoielnic, pentru că şi după 35 de ani de la pretinsa revoluţie, la putere se află, pe primele locuri, cam aceiaşi actori politici, chiar dacă sunt despărţiţi în PSD şi PNL, aşa cum sună sloganele, este cam aceeaşi afacere?

Este drept că au apărut şi partide, se zice noi, dar ceva în spatele lor se află foşti, care au activat în armată, în servicii ori nu şi-au găsit un loc în primele două şi s-au aciuat spre o așa-zisă opoziţie, precum AUR, SOS, POT ori altele şi ce să vezi, chiar au intrat în Parlament; păcat pentru ei, de fapt pentru noi, că între timp ne-am cam divizat.

Tabloul complet la final de alegeri prezintă la loc de cinste teoriile reindustrializării României. De ce a fost dezindustrializată şi care sunt actorii politici care au determinat acel uriaş colaps? Păi, prin '90, Petrică Neulander a fost mărinimos şi a dat părţile sociale, adică ceva bani către românaşi. Acea iniţiativă ceaşistă ar fi făcut imposibilă tăierea fabricilor, ba mai mult, ar fi ajutat la capitalizarea lor. Mulţi dintre ei apar pe ecranele mass-media, unii au abandonat discursul primitiv (în principal din zona PSD), alţii au părăsit partidele standard, ori s-au orientat spre a se răspândi spre alte partide, acum ajunse în zona decidenţilor.

În fine, cam aceleaşi figuri în mai toate zonele politice. Este clar: trebuie să-şi filtreze interesele acei actori politici în zona decantărilor secvenţiale în care deocamdată nu au încăput. Cât despre ministere aici este o lungă/largă discuţie. Cel mai nociv, îl consider ca fiind Ministerul Agriculturii, care nu prea mai are obiect de activitate. Cu toate derivatele din teritoriu numără zeci de mii de suflete, iar prin Agenţii (cartof, castravete etc.) alte mii; ar trebui redus spre două-trei sute de oameni. Restul să-şi desfăşoare activitatea în mediul privat fără subvenţii ca şi a altor agenţii desprinse din foste ministere, nu cu bani de la buget, ci doar cu activitate proprie ca în mediul curat privat; pot ei oare? În sistemul contabil, care pe acest segment guvernează întreaga planetă, şi nu de acum, ci după vremea lui Fra Luca Bartolomeo de Pacioli (matematician, călugăr franciscan, colaborator al lui Leonardo da Vinci), părintele contabilităţii, figurează două componente: activ vorbind prozaic, tot ce aduni în timp şi ce cheltuieşti (distribui asumându-ţi un risc).

Şi dacă la activ nu ai nimic, oare ce poți distribui că nimeni nu poate contrazice legităţile care guvernează segmentul contabilităţii, inclusiv în viaţă? Şi de fapt, cei numiţi, stabiliţi de noi, cam ce fac, creierul lor ce produce? Săli de sport, grădiniţe, şcoli care nu au copii, spune Preşedintele Camerei de Comerţ a României, comune care sunt în stare de faliment şi unde nu s-au luat măsurile de rigoare. De ani de zile, semnalez că Primăria Capitalei are şapte primari, cu acţiuni concertate după modelul fabulei Racul, broasca şi o ştiucă. Actualul Primar, spus General, prin Referendum a obţinut deocamdată, o serie de prerogative spre a gestiona finanţele Capitalei, precum şi autorizările. Guvernul, care acum nu prea mai este, nu a luat ca prioritate această variantă ca să emită o lege în materie. Şi uite că, la un moment istoric delicat, CCR a hotărât anularea alegerilor prezidenţiale, fără o motivare solidă. Faţă de nenumăratele derapaje ale acestei instituţii, părerea mea este că a luat o decizie corectă, necuprinsă (ca şi multe altele) nici în Constituţie, neadaptată la noile realităţi, de ani de zile şi nici în prevederi legislative derivate.

Lingăii de presă care ne-au împuiat capul zeci de ani, se arată făţiş împotriva acestei decizii. Că un Tucă, un Ardei umplut cum îl califica Vadim Tudor şi alţii, nu au importanţă, au trecut cu saci şi bagaje într-o altă tabără fără niciun fel de echidistanţă necesară pentru un profesionist mas-media, asta e treaba lor. Hipnotizat şi eu, chiar dacă nu am pus ştampila pe primii doi ieşiţi, mi-a părut rău că ar fi trebuit să îl votez pe cel ieşit pe locul întâi. După anularea alegerilor prezidenţiale, l-am urmărit ceva mai aplecat pe candidatul Georgescu. Şi am avut o revelaţie: la fiecare al patrulea cuvânt pronunţa poporul. Stai aşa mi-am spus, desigur poporul votează, dar de ce îl implică pe acesta într-un mod persuasiv, ca să ne pătrundă adânc în creier această apelare? Apoi, din şiragul de pretendenţi, fiecare a avut un parcurs politic mai mult sau mai puţin vizibil, dar da, s-au implicat, cu inerentele greşeli, în viaţa cetăţii.

Dar cel în cauză, măcar a fost ceva printr-o structură politicoadministrativă în aceşti 35 de ani şi ca spirit de frondă să demisioneze ulterior că vocaţia lui pentru binele poporului român nu-şi găseşte niciun fel de reflectare? A bătuit pe la colţuri în fel de fel de organisme, fără o implicare spre a trezi ceva spre noi, o amintire, de pildă, că la ONU ar fi sugerat ceva spre pedologia Planetei (el fiind

pedolog), ceva către protejarea naturii, ori prin lojile masonice în care a fost un fel de copil de mîngî; ar fi influenţat vreo decizie în care România să fie ceva mai sus ca alţii, cum ar fi domnul Liviu Pendefunda cu o contribuţie discretă, dar onorantă în acele structuri.

Nimic! A ajuns un fel de târnăcop, poate chiar bătă, se spune, în mâinile propagandei ruseşti. În tot ce spune, apropos de derapajele politicianilor noştri din ultimii 35 de ani, are perfectă dreptate, dar în afara Tik-Tok-ului şi a altora din ultimele două luni, el oare unde a fost? Măcar aşa să ne fi dat un semnal, în ani, din zona mărinimiei sale către poporul român. Ca să spui că ai o campanie electorală cu zeci ori sute de mii de vizualizări prostindu-i pe cei slabi de înger (între care pentru câteva clipe m-am aflat şi eu) este deja o mârşăvie. Are dreptate, clasa politică actuală trebuie reformată din temelii, dar nu începînd tu ca Preşedinte, de pildă, să controlezi baza de la Deveselu care acum este pămînt american, ca şi ambasadere noastre de peste hotare care la fel reprezintă pămînt românesc şi niciun conducător de stat nu-l poate încălca decît printr-un protocol reciproc.

Cît despre alte elucubraţii de campanie, retrase, modificate, îndulcite etc. nu mai are sens să comentez. Nu am auzit pînă acum, decît prin lovituri de stat ca să fie pus un preşedinte fără de partid, program prealabil, fără alegeri interne în cadrul partidului şi alte cele. Şi iată că s-au trezit cancelariile europene, dar şi din alte zone că la vîrf poate ajunge un personaj fără istoric, fără campanie electorală prealabilă, fără vreun program articulat în spaţiul public şi, vezi Doamne, fără bani care să ajungă preşedintele unei ţări. Şi aici ruşine să le fie lingăilor de presă (scrisă ori vizuală) că au înghiţit pe nemestecat un şarpe veninos. Şi aici sunt întrutotul de acord, pentru prima dată, că CCR printr-o decizie discutabilă a evitat o lovitură de Palat. Domnul Victor Orban spune că alegerile prezidenţiale din România au fost un experiment de luat aminte atît pentru Ungaria, dar mai ales pentru vestul Europei.

E un politician deosebit de abil şi ştie ce spune. La o emisiune radio, un ascultător vorbea despre falia produsă în societatea românească, de la acest episod al alegerilor prezidenţiale, comentînd că prieteni de-ai lui, patroni de succes în domeniul agricol, beneficiind de fonduri europene nerambursabile prin care au câştigat (în mod cinstit) zeci de milioane de euro, unii pornind de la zero l-au votat pe Călin Georgescu. I-a întrebat, că dacă ajutorul bruxellez încetează, plus bariere de export etc., ce vor face? Răspunsurile au fost unidirecţionate şi pline de îndârjire că alegerea lor a fost corectă, indiferent dacă vor falimenta. Da, zona prostiei este foarte mare!

A se vedea pe acest domeniu efectul devastator al Brexitului asupra unei economii super performante cum este cea engleză, acum fiind doar într-o formulă de supravieţuire. Într-o altă secvenţă, detaşându-ne de subiect, să vedem cum acţionează prosteala politică spre creierul consumatorului român. Unii întreprinzători au prins din zbor Dubai, ciocolată, tort, prăjituri, cozonac şi altele cu acest apelativ. Brusc, preţurile s-au dublat sau chiar triplat, deşi ciocolata (din cauza triplării preţului la producător) a devenit mai firavă în produsele respective.

Am cerut la o cofetărie aceleaşi produse, nu dubaieze, ci româneşti, care în Capitală să se numească cu apelativul Bucureşti. S-au uitat chiorâş la mine, dar nici eu nu am cumpărat nimic dubaiez. Iată cum românul este vulnerabil şi cum, pe felurite campanii, anumit ticluite i se sucesc minţile; păcat, credeam că am evoluat dar nu, suntem pe zi ce trece tot mai jos. Departamentul de Stat al SUA, prin analiza comisiilor de politică externă formată din democraţi şi republicani, a dat un fel de comunicat în care se apreciază că România a fost atacată cibernetic (masiv) spre a fi ales acel candidat gândit la Kremlin.

Pe primplan acum şi în această conjunctură se flamează apocalipsa economică. Pe la sfîrşitul anului 2022, am pomenit într-un eseu sub titlul Apocalipsa a sosit, întrevăzînd că acest val distrugător, care îmbracă o sumedenie de faţete, va mătura nu numai ţara noastră, ci chiar întreaga planetă. Să nu creadă vreo ţară din UE-NATO-BRICS (chiar şi cel extins) că va fi ferită de acest blestem

ancestral. Au fost măturate de-a lungul istoriei mari imperii, care au dominat lumea; toate au devenit istorie pentru că au avut un singur ţel dominaţia, subjugarea celor mici de către cei dintâi.

Orice tip de conflict, armat, mediatic, de divergenţe ireconciliabile (vezi Ucraina) vor duce omenirea spre o posibilă extincţie. Că tot trebuie, că nu avem încotro, să trăim într-o stare de maximă încordare spre a ne abate atenţia de la adevăratele probleme, acum la ordinea zilei tema de bază o reprezintă experimentarea altor arme spre distrugerea rasei umane, dacă nu în totalitate măcar pe ici pe colo. Arma atomică, e drept fluturată de conducătorii ruşi, a devenit cumva desuetă; în vogă este cea bacteriologică/virusologică fiind mult mai distrugătoare, dar şi cu un impact major psihologic. În afară de Wuhan cu Covidul 19 (un experiment eşuat menit a mai domolit cumva avântul Chinei pe toate planurile) acum, de fapt dintotdeauna, Africa a devenit baza experimentelor, sperietoarea, că de acolo va începe răpirea rasei umane.

Pe lângă binecunoscutele boli animaliere, vine în galop, de data aceasta din Congo, nu Ebola, ci virusul/bacteria X, necunoscută deocamdată fără soluţii medicale, apărută de nicăieri. S-a ajuns printr-o continuă şi spun eu coordonată acţiune, de a fi noi toţi într-o totală frică faţă de ceva necunoscut şi fără leac. Dar nu trebuie să ne îngrijorăm, la modă în prezent s-a dezvoltat o întregă teorie a îngropăciunii care izbucneşte din zona designerilor italieni şi nu numai. La baza filozofiei celor tineri spre cei care păşesc în lumea veşniciei ar fi oul primordial. Bine-bine, oul pe care ei, foarte tineri, îl evocă, în principiu nu are legătură cu rasa umană, că, de fapt, noi ne-am trage din Adam şi Eva, în majoritate acceptaţi că ar fi creoli, spre a satisface felurite idiosinerazii, ba chiar ochii lor ar fi oblici. În fine, să lăsăm chipul primilor pământeni, creaţi spun futuristii, de Annunaki.

Să revin la subiect: coşciugul nu ar mai fi cel tradiţional aşa cum ne-am obişnuit din timpuri imemorabile, nici măcar ceva piramide, locuri betonate de îngropăciune precum cel din Bellu, construit de un anume Marian (nu Vanghelie) şi că ar fi destinat lui Adrian (nu cel Minune). Hai să las aluziile la cel - nu din paranteză - care au cam prăduit cam mult din odoarele româneşti, şi să revin la coşciugul de tip nou, nu comunist, ci pur capitalist. La bază, aşa cum am arătat, ar fi filozofia oului. Mortul este înghesuit într-o construcţie de forma oului de struţ, dar mult mai mare, în poziţie fetală, cea în care fiecare am stat în burta mamei, după care cei mai mulţi ne-am născut. Cam la fel ar trebui să stăm şi când vom părăsi această lume; asta în filozofia celor designeri futuristi (voiam să le trag o înjurătură, dar aici nu am voie).

Apoi, deasupra defunctului (băgat în acel ou) este plantat un copac ce, în timp, îşi extrage îngrăşământul din putreziciunea oului de sub rădăcina lui. Au dispărut mormintele din Piramide, sarcofagele, marile ori modestele morminte funerare, cimitirele, nu mai spun derivatele: biserica, slujbele de pomenire, lumânări, candelabre etc. Evident că nu te poţi ruga la un pom. Până acum eram obişnuiţi cu cei încoşciugaţi ori arşi în crematorii. A mai fost varianta de îngropăciune pe verticală spre a economisi teritoriile cimitirelor, acum s-a ajuns la o altă fază omul-pom.

Te îngroapă într-un ou, peste tine creşte un pom, fără cruce, fără tămâie, fără vreo plachetă care să indice cam cine este acolo şi multe altele. Peste ani, când pădurea este folositoare spre a fi exploatată de austrieci, de pildă, pomii sunt tăiaţi, ouăle rămân îngropate şi dispare astfel orice fel de amintire a celui care a fost odată ceva la viaţa lui. Constat, da, că la acest deznodământ a dus canabizarea sau cocainizarea tineretului; că vor să ne trimită în neant, fără voia noastră, doar că ei acum au ceva frâie în mâinile lor nătânge, ca să nu mai existe nicio amintire din trecut. Aceasta a fost şi ţinta bolşevismului, uitarea trecutului, cei care aveau ceva de spus au murit în închisorile comuniste, cu prisosinţă în URSS unde cel mai mare criminal al istoriei moderne - Stalin - a trimis la moarte milioane de oameni.

O uriaşă diversiune

Asist stupefiat, un mesaj pe posturi

Că are loc o diversiune uriașă
Niște papagali veniți aiurea din structuri
Furnizează coagulatele-ntr-o șușă.
Că țara este bine și fără de probleme
Preopinienții având la bază plecaciuni
Europene, că am aderat obligați la steme
Fără a ține seama că noi suntem români.
Din spate vine numitul Dinozaur
Pregătit din umbră spre a macula valorile
Cu fețele plecate precum un maur
Și ce să vezi, acum am adunat doar urile.
Față de tot și toate ce ne înconjoară
Mii de oameni ies, mânați în piață
La Guvern, ori Universitate suntem într-o horă
Dar cei din umbră nu se trezesc la viață.
Țara acum e năpădită de discordie
Că prin strâmbe ar trebui un votant anume
Asist că nu am încotro într-o concordie
Dar ce să vezi's catalogat acum ca un ratat.

Dar ce să vezi, indiferent de percepțiile cotidiene; ce acum zeci de ani consideram că ni cuvine cu prisosință, prin obediența extremă spre vestul sălbatic ce s-a împlinit. Ce-mi mai trebuie mie și celor asemenea că pot circula în Schengen (cum în anii '90 mă deplasam liber, după puțin timp cu zgardă la gât), că America și ea ne primește. Mi-e scârbă, prin trecerea anilor nu mai am niciun apetit de a ataca vestul. În cei peste treizeci și ceva de ani puteam cheltui acolo zeci de mii de dolari/euro, dar nu am fost lăsat; acum nu mă mai interesează, și într-o bună măsură, și pe actualii tineri care nu mai văd acolo viitorul lor. Băi neamule, ne-ați pierdut, v-ați văzut de problemele voastre, acum sunteți într-o criză sistemică. Nu pot conchide că, de fapt, anii trec, iar ce am fi putut face în trecut, cu barierele inutil impuse, acum practic nu mai prezintă interes pentru un uriaș segment social de milioane de semeni.

Anii trec

Se scurge ziua printre ore
Nici săptămânile nu mai ajung
Cât despre luni, nu este oare
Rolul anilor ce succesiv îi strâng?
Și anii trec pe-a lor unică uitare
Desigur mă determină să mă aplec
La acea istorică stare de visare
Dar nu, conceptual nu mă înduplec.
Să părăsesc redutele ce le-am creat
Mă văd puternic dominând Planeta
Dar vai! Timpul a devenit ingrât
În stare sunt acum, doar spre a cugeta

Chiar dacă astrologii prevestesc pentru anul 2025 că va fi asemănător cu 1989, adică în prima parte cu oarecari decantări de idei și inițiative, ca în partea a doua să fie vulcanic, nu trebuie să ne lamentăm deocamdată, că actualii noștri politicieni lucrează; oare cu folos? Că de fapt doar aceste atribute ne-au mai rămas. În Rest pace și prietenie și de ce nu dacă se poate chiar concordie. Dar nu va fi! Trebuie să privim viitorul nu cu mânie, ci cu mândrie și demnitate.